ΤΟ ΑΣΤΥ

Ετος Α΄ — ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ — Αριθ 43

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ συνδρομὴ ἐτησία καὶ τριμηνιαία διὰ τοὺς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιὰ δραχμὰς **12**, διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχμὰς **15** καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμὰς **20**.
Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις κατεχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ.

Τιμη Φυλλου λεπτα 15 — Εν Αθηναις την 13 Ιουλιου 1886 — Τιμη Φυλλου λεπτα 15

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ

Ἡ διαχείρισις τοῦ ΑΣΤΕΟΣ ἀνετέθη εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς ΕΣΤΙΑΣ (ὁδὸς Σταδίου μεγάλη οἰκία Παύλου Λάμπρου) καὶ πρὸς αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πρέπει ν' ἀπευθύνηται πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα ἐν γένει τὴν δοσοληψίαν, τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, τὴν ἀποστολὴν φύλλων, κλπ.

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ ἢ περὶ ἀποστολῆς φύλλων δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ τιμήματος.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς των κ. κ. συνδρομηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποτίσωσι τὴν ὀφειλήν των, διότι ἄλλως ἀνυπερθέτως θα διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Οἱ κατὰ τόπους ἡμέτεροι ἀνταποκριταὶ παρακαλοῦνται τοῦ λοιποῦ να συνεννοῶνται ἀπευθείας μετὰ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς ΕΣΤΙΑΣ.

ΟΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ

Ὑπάρχει ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία μνημονεύει οὐχὶ ἑνὸς ἢ δύο ἁγίων χωριστά, ἀλλὰ πάντων τῶν ἁγίων συλλήδην. Κἄτι ἀνάλογον πράττομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ἀφ' οὗ ἐν τῇ προχείρῳ πινακοθήκῃ μας παρουσιάσαμεν μίαν πρὸς μίαν τὰς μορφὰς τῶν ἀνδραγαθησάντων κατὰ τὰ σύνορα, σήμερον δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας ὁμίλου τραυματιῶν στρατιωτῶν, νοσηλευομένων ἐν τῷ στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ Λαρίσσης. Οἱ πλεῖστοι τούτων εἰσιν ἄγνωστοι κατ' ὄνομα. Οὐχ' ἧττον ἔπρεπε νὰ μὴ μείνῃ ἄγνωστος καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτῶν. Εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἔπραξαν καὶ οὗτοι τὸ καθῆκόν των, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ πληγαί των, ἐξ ὧν πολλαὶ ἦσαν λίαν ἐπικίνδυνοι. Διότι ἡ σφαῖρα ἄλλου μὲν διῆλθε διαμπερῶς τὸν τράχηλον, εἰς ἄλλου δ' εἰσῆλθε τὸ στόμα θραύσασα ὀδόντας, καὶ ἄλλου ἔτρωσεν ἕτερον μέρος τοῦ σώματος ἐπικινδύνως. Εὐτυχῶς χάρις εἰς τὴν πεφωτισμένην συνδρομὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰς δαψιλεῖς περιποιήσεις, οὐδεὶς τῶν τραυματιῶν τῶν νοσηλευθέντων ἐν τῷ νοσοκομείῳ Λαρίσσης ἀπεβίωσεν. Πάντες ἐξῆλθον ἢ ἐξέρχονται προσεχῶς ἰαθέντες ἐκ τῶν τραυμάτων των, ἅτινα εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς γενναιότητός των. Διὰ τῆς παρουσίας τῶν ἀνδρῶν τούτων μεταξὺ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ θὰ ὑποθάλπηται νῦν τὸ πολεμικὸν αὐτοῦ ζώπυρον, μέχρις οὗ σημάνῃ ἡ μεγάλη ὥρα καθ' ἣν οὗτος θὰ κληθῇ νὰ ἐπιτελέσῃ σοβαρῶς καὶ πραγματικῶς τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκόν του.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐξετάσεις μικρῶν καὶ μεγάλων. — Ἡ προσδοκία τοῦ Ἔθνους. — Οἱ λόγοι καὶ αἱ μηχανορραφίαι τῆς αὐλῆς. — Ταξείδια ἀναβαλλόμενα. — Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἐν Ἠπείρῳ. — Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης, οἱ ἡμίονοι καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τῶν ἵππων. — Τίνι τρόπῳ ἡ Γαλλία ἀποφεύγει τὰς φωνάς. — Ἡ ἀναστάτωσις τῶν μαγειρείων καὶ τῶν παρεπομένων. — Σεβασμὸς τηλεφωνικός.

Διατρέχομεν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς πάλλουσι βιαίως τόσαι μυριάδες μικρῶν καρδιῶν, καθ' ἃς συνάπτονται τόσοι κρίσιμοι ἀγῶνες μεταξὺ τῶν στρατιῶν, τῶν πυγμαίων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μαχητῶν ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν στρυφνῶν καὶ δυσνοήτων περιόδων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τῶν γριφωδῶν ἀλγεβρικῶν παραστάσεων ἀφ' ἑτέρου, ἐχουσῶν συνεπίκουρα καὶ ὅλα τὰ λατινικὰ *σουπῖνα* καὶ τὰ λοιπὰ μορμολύκεια τῆς μαθήσεως, ἅτινα ἐφεῦρον οἱ σοφοὶ πρεσβῦται πρὸς τυραννίαν τῆς ἐφήβου ἡλικίας. Ἀλλ' ἐνῷ συνήθως οἱ ἀγῶνες οὗτοι παρέρχονται ἀμνημόνευτοι, ἐξ ἐναντίας ἀνήχθησαν εἰς περιωπὴν ἐθνικοῦ γεγονότος αἱ ἄρτι λήξασαι ἐν Τατοΐῳ ἐξετάσεις τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου, ἐπὶ ἡμέρας διαρκέσασαι καὶ γενόμεναι σχεδὸν δημοσίᾳ ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν παρευρεθέντων ἐπισήμων ὑποκειμένων. Ἐκ τῶν ἐξετάσεων κατεδείχθη ὅτι μέριμνα συνετὴ καὶ ἐπιμέλεια ἐνδελεχὴς κατεβλήθη ὅπως ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου τύχῃ παιδείας εὐρείας καὶ ἑλληνοπρεποῦς, ὁμοφώνως δὲ καὶ ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς φιλομαθείας, τῆς ἐμβριθείας καὶ τοῦ τελείου καταρτισμοῦ αὐτοῦ ἐμαρτύρησαν οἱ διάφοροι αὐτοῦ καθηγηταί, οἵτινες, ἀφοῦ ὑπέβαλον εἰς ἐξετάσεις τὸν βασιλικὸν αὐτῶν μαθητήν, ὑπεβλήθησαν καὶ αὐτοὶ ἀνὰ εἰς εἰς ἐξετάσεις ὑπὸ τῆς περιέργου δημοσιογραφίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ· μολονότι κακεντρεχεῖς τινες παρετήρησαν ὅτι πᾶσα περὶ τοῦ ἐναντίου μαρτυρία καὶ τολμηρὰ θὰ ἦτο καὶ ἥκιστα θὰ συνεβιβάζετο μὲ τὴν περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν ὑπόληψιν.

Τὸ γεγονὸς ἀπέκτησεν ἐφέτος σημασίαν ἔκτακτον, διότι συμπληροῦται ἤδη ὁλοσχερῶς ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ νεαροῦ ἡγεμονόπαιδος καὶ διότι μετά τινας ἡμέρας ἐνηλικιούμενος οὗτος ἀναλαμβάνει θέσιν σημαίνουσαν εἰς τὸ Κράτος, ἂν οὐχὶ δικαιώματι τίτλου ἐπισήμου, δικαιώματι ὅμως βεβαίως τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν πόθων ἃς στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἑλληνικὸς λαός. Τὸ ἔθνος συγχαίρει γνησιόφρονως τῷ νεαρῷ βλαστῷ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου καὶ τοῖς σεβαστοῖς αὐτοῦ γονεῦσι, μίαν δ' ἐκφέρει μύχιον εὐχὴν ὅπως ἡ ἐκ τῶν ἐξετάσεων ἐμπνευσθεῖσα τοῖς πᾶσι πεποίθησις λαμπρῶς ἐπικυρωθῇ, ἐν ἡμέρᾳ μὴ ἀφεστώσῃ, ἐκεῖ εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, ὅπου τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δουλώσεώς του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσεν ὀνειροπολοῦν νὰ ἴδῃ ποτὲ δαφνοστεφῆ τὸν ἡγεμόνα του.

Ἐγένοντο δὲ ἀφορμὴ αἱ ἐξετάσεις τοῦ διαδόχου ν' ἀκουσθῶσιν ἴσως διὰ πρώτην φορὰν ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τοῦ Τατοΐου λόγοι βαρυσήμαντοι, ῥήματα ὑψηλῆς ἐννοίας, ἅτινα θὰ ἐμπλήσωσιν εὐφροσύνης πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Ὅτε ὁ βασιλεὺς συγκεκινημένος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς καθηγητὰς τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐπέρανε διαβεβαιῶν ὅτι οὗτος «θέλει πάντοτε ἐκτελεῖ τὸ καθῆκόν του πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος μετ' ἀγάπης καὶ πίστεως», ὁ πρωθυπουργὸς κ. Τρικούπης ἐγερθεὶς καὶ λύσας τὸν γλωσσοδέτην τῆς διπλωματικῆς περισκέψεως ἀπήντησε δι' εὐγλώττου προπόσεως μεστῆς ὑψηλῶν ἐννοιῶν φιλοπατρίας. Σημασίαν μεγάλην ἰδίως εἶχον οἱ λόγοι του ὅτε εἶπεν ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων παρέχει ἑαυτὸν κέντρον ἑνότητος εἰς τὸν κατεσπαρμένον Ἑλληνισμόν, καὶ ὅτι ἐκπληροῖ διπλῆν λειτουργίαν, τὴν τοῦ Συνταγματικοῦ βασιλέως, οὗτινος ἡ ἀρχὴ ἐπεκτείνεται ὅσον καὶ τὸ Κράτος καὶ τὴν τοῦ Ἕλληνος βασιλέως, διέποντος τὰς τύχας τῶν πέραν τῶν συνόρων, ὅσοι αὐτὸν ἀναγνωρίζουσιν Ἐθνικὸν Ἄρχοντα, ἄνευ νομίμου ὑποχρεώσεως, ἀλλ' ἐξ ὑποχρεώσεως τῆς καρδίας.

Οἱ λόγοι οὗτοι καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐμβάλωσιν εἰς ἀνησυχίαν

καὶ πειρασμὸν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων δυνάμεων καὶ μάλιστα τῆς ὁμόρου, καὶ αὐτὸν τὸν κ. Δηλιγιάννην — πρὸ πάντων αὐτόν — ἄπορον δὲ τῇ ἀληθείᾳ πῶς ὁ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀκόμη δὲν ἤρχισε, μετὰ τοιοῦτο καταφανὲς σκάνδαλον, νὰ καταγγέλλῃ διὰ τῆς *Πρωΐας* τὰς ἐν τῇ αὐλῇ τελουμένας μηχανορραφίας!

Ἐν τούτοις ὁ κ. Δηλιγιάννης, παρὰ τὰ διαδοθέντα περὶ προσεχοῦς αὐτοῦ περιοδείας ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, παραμένει ἔτι ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Καὶ περὶ αὐτοῦ προσέτι τοῦ βασιλέως ἐλέχθη ὅτι ἐφέτος, μολονότι ὁ καύσων δεικνύει ἀγριωτάτας διαθέσεις, παραιτεῖται διὰ πρώτην φορὰν μετὰ τόσα ἔτη τοῦ ἀπαραιτήτου εἰς Εὐρώπην ταξειδίου του. Τὰ συμπτώματα ταῦτα σχολιάζονται παρὰ πολλῶν, ἀλλὰ τὸ πλείστην ἐμποιῆσαν ἀπορίαν ταξείδιον ἦτο τὸ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, αἰφνιδίως καὶ σχεδὸν κρυφίως ἀπελθόντος εἰς... Ἤπειρον. Τί ζητεῖ ἄρά γε ὁ κλεινὸς ἐκ Μολάων πολιτευτὴς εἰς τὴν ὀρεινὴν χώραν ἔνθα δὲν φύονται βεβαίως τὰ κοκκινογούλια; Ζητεῖ ν' ἀκούσῃ ἄρά γε χρησμὸν ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης περὶ τῆς μελλούσης πολιτικῆς πορείας του; ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχέροντος ἢ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰς διαθέσεις τῶν Ἀλβανῶν; Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου εἶνε βεβαίως μυστηριώδης, μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι ἡ Ἤπειρος εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν Ἀρματωλῶν καὶ ὅτι διὰ μικρᾶς μεταβολῆς γραμμάτων ἡ τάξις αὕτη συνδυάζεται πολὺ μὲ τὸν πολιτικὸν βίον τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου.

Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης, οὗ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ δώσῃ χρησμὸν ὁπωσοῦν ταφῇ ὑπ' ὄψει ἔχον τὴν παροῦσαν τόσον ἀντιφατικὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ἐνῷ ἐκφέρουσιν ὅλοι φόβους περὶ προσεχοῦς συγκρούσεως, ἀπολύονται οἱ ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ καὶ πωλοῦνται οἱ ἡμίονοι . . . εἰς τοὺς Τούρκους! — τί πολυπαθεῖς ἡμίονοι! Πρὸς τούτοις ἐπιδιώκεται ἡ συντέλεσις ἔργων εἰρήνης, ἔργων τιμώντων τὰς καλὰς προθέσεις μας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην πρὸς πρόοδον ἐνέργειάν μας. Οὕτως εἰς τὰς ἐφημερίδας προχθὲς ἐδημοσιεύθη τηλεγράφημα τοῦ ἐπάρχου Καλαβρύτων, ἐνθουσιωδῶς ἀναγγέλλοντος ὅτι ἔφθασεν ἐκεῖ ἡ πρώτη ἅμαξα διὰ τῆς νεωστὶ χαραχθείσης ἁμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Καλάβρυτα!

Φανταζόμεθα τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν τῶν ἵππων τῆς ἁμάξης ἐκείνης προορισθέντων ὑπὸ τῆς Προνοίας νὰ φέρωσι τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ Καλάβρυτα, μετὰ ἑξήκοντα ὅλα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπολευθερώσεως τῆς χώρας ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ!

Ὁ τέως παρ' ἡμῖν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κόμης δὲ Μουὶ ἀπέρχεται προαγόμενος εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Ρώμης, εἰσέτι ὅμως δὲν ὡρίσθη ὁ διάδοχός του. Ἐκ θετικῆς πηγῆς πληροφορούμεθα ὅτι ὁ διορισμὸς τούτου θὰ βραδύνῃ εἰσέτι, ἐπειδὴ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, σωφρονισθεῖσα ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων, σκοπεῖ ν' ἀνεύρῃ καὶ ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρεσβευτὴν κωφάλαλον διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ λέγωσιν οἱ Ἕλληνες πρωθυπουργοὶ ὅτι ἀκούουσι παρ' αὐτοῦ φωνὰς τὰς ὁποίας δὲν ἐκφέρει.

Αἱ ἀστειότητες τοῦ τύπου.

Εἰς μίαν τῶν μαγειρικῶν συνταγῶν τοῦ *ΙΘ' Αἰῶνος* περὶ κατασκευῆς τῆς *μαγιονέζας* περιέχεται αὐτολεξεὶ ἡ ἑξῆς φράσις: «Ἀκολούθως ρίπτετε 59 δράμια λάδι»...

Φαντάσθητε τὴν τρομακτικὴν θέσιν τῆς οἰκοδεσποίνης ἢ τῆς μαγείρου, ἐὰν ῥίψῃ κατὰ τύχην μόνον 58 ἢ 60 δράμια ἐλαίου!.. Καὶ τί θὰ γείνῃ τότε ἡ μαγιονέζα;.. τι θὰ γείνῃ ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη;

Ὁμολογουμένως ἡ συνάδελφος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλην ἀναστάτωσιν... εἰς τὰ μαγειρεῖα τῶν ἀναγνωστῶν της, ἥτις φυσικὰ θὰ ἔχῃ ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰ ἐντόσθια αὐτῶν.

Τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον εἶνε ἱστορικόν, δεικνύει δὲ ὅτι αἱ νεώτεραι θαυμασταὶ ἐφευρέσεις τοῦ πολιτισμοῦ οὐδόλως παράττουσι τοὺς κανόνας τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας, ὡς μερικοὶ διατείνονται.

Ὁ διευθυντὴς ἑταιρίας τινὸς συνεννοεῖται τηλεφωνικῶς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις γραφείου μετὰ τοῦ ἐν Κηφισσίᾳ ἐπιστάτου. Ἀφοῦ δὲ τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς τῷ λέγει εἰς τὸ τέλος:

— Χαῖρε!

Ὁ δὲ ἐπιστάτης ἀπαντᾷ:

— Προσκυνῶ!

Καὶ ἐκβάλλει εὐσεβάστως τὸν πῖλόν του πρὸ τῆς τηλεφωνικῆς συσκευῆς.

Ἡρώδης ὁ Ἀττικός

ΘΕΑΤΡΑ

(Νεκρολογία).

Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκάθησα καὶ ἐθρήνησα ὡς Ἱερεμίας.

Ἐξῆλθον χάριν ψυχαγωγίας καὶ ὅπως ἀναπνεύσω τὴν ἑσπερινὴν δρόσον. Ἐκεῖ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ πεδίου τῶν Στύλων ὅπου συγκεντροῦνται τὰ σελαγίζοντα φῶτα, ὅπου συνωθεῖται τὸ πλῆθος, ὅπου διασταυροῦνται αἱ περιπολίαι, ὅπου διαγωνίζονται διὰ τοῦ λάρυγγος οἱ πωληταὶ τῶν κουλουρῶν, τῶν ἀναψυκτικῶν ποτῶν, τῶν κώνων, τοῦ ἀραβοσίτου, ἐκεῖ ἐπορεύθην ἀσυνειδήτως καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς βραδέως ἀνατειλάσης σελήνης εἶδον τοπογραφίαν ξενοφανῆ καὶ ἀήθη. Δὲν ὑπῆρχε πλέον περίβολος οὔτε κιγκλίδες. ἀλλ' ἐλευθέρα τις μικρὰ πλατεῖα, καὶ εἰς τὴν μίαν πλευρὰν αὐτῆς ἄμορφον ἀκόμη ὁδοῦ σχῆμα· τὰ ἐπιπροσθοῦντα αὐτῇ ἀραιὰ δένδρα ἔσειον μελαγχολικῶς τὰ φύλλα ὡς νὰ προησθάνοντο τὸν κτύπον τοῦ μέλλοντος ὅσον οὔπω ν' ἀποκόψῃ αὐτὰ πελέκεως. Εἰς τὸ βάθος μόλις διεκρίνετο ἀμαυρὸν καὶ συγκεχυμένον σύμπλεγμα συντριμμάτων θρανίων ξυλίνων, σκηνῶν, παρασκηνίων, ἀετωμάτων· δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ φεβερὸς ἀγκὼν ὁ ἀπανθρωπος προεκτεινόμενος πρὸς τοῦ Ἰλισσοῦ τὴν ὄχθην, ὡς αἰμοχαρὴς Σφὶγξ προτείνουσα τοῖς διαβάταις δίλημμα φρικτόν, ἢ νὰ κατασυντριβῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαξῶν ἢ νὰ θραύσωσι τὰ σκέλη των πηδῶντες ἐντὸς τῆς χαινούσης τοῦ Ἰλισσοῦ κοίτης.

Ὑπῆρξεν ἡ Νινευί, ὑπῆρξεν ἡ Βαβυλών, ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀπόλλων!

Καὶ καθήσας ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος... δηλαδὴ παρὰ τὸ καχεκτικὸν τοῦ Ἰλισσοῦ ρεῖθρον, ἀντικρὺ τοῦ πολυφώτου Μέτζ, ἐνῷ ἀντήχει τὸ ὅσον διεθνὲς τόσον καὶ παράτονον ᾆσμα τῶν ἀοιδῶν τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν καὶ ἐξερρήγνυντο ἐκ διαλειμμάτων αἱ βρονταὶ τῆς συγκινήσεως τοῦ πλήθους, ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων καὶ ὠνειροπόλησα.

Καὶ ἐπανεῖδον νοερῶς τὴν ἔρημον ἔκτασιν τῶν Στύλων—

τῶν Στηλῶν, ὡς ἐλέγοντο ἀκόμη τότε — μὲ ὀλίγους ἀραιοὺς καὶ λιποψύχους φανοὺς συνεπίκουρον ἔχοντας κἄποτε τὴν ἑορτάσιμον ἐρυθρὰν ρητινώδη λάμψιν τῶν πυρῶν, καὶ ἤκουσα τὸ ᾄσμα τῶν διαβοήτων Τουμπλῶν καὶ ἐνόμισα ὅτι τὰς εἶδα κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιστρεφούσας εἰς τὴν κατοικίαν των ὑπὸ συνοδίαν ὁλοκλήρου ἑνωμοτίας ἐφίππων χωροφυλάκων, διότι ἦσαν ἀκόμη τότε νωπαὶ αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἁρπαγῆς τῆς Σουλιέ.

Ἦτο αὐτὸ ὁ πρῶτος σπόρος, τὸ πρῶτον κύτταρον τῶν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θεατρικῶν πλασμάτων καὶ νεοπλασμάτων. Ἔπειτα ἐπηκολούθησεν ἡ ἅμιλλα μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ κατεδαφισθέντος Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἀντικρὺ κήπου τῶν Ἰλισσίδων Μουσῶν, νῦν θεάτρου τοῦ Παρκδείσου. Τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα ἔπηξε τὴν σκηνήν του διαρκῶς ἐπί τινα ἔτη εἰς τὰ δύο θέατρα. Εἰς τὸ ἓν παριστάνετο ἡ *Αἴνδα* καὶ ὁ *Τροβατόρος*, οἱ *Κιβδηλοποιοὶ* τοῦ Δάφνιδος Ρούσση —μετεφράζετο οὕτως ὁ μουσουργὸς Lauro Rossi· εἰς τὸ ἕτερον ἡ *Λουκία*, ὁ *Ἐρνάνης*, ὁ *Δὸν Πασχάλης*. Καὶ οἱ πελάται τῶν θεάτρων ἐκείνων ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὰ κόμματα, τὰς ἀνθοδέσμας, τὰς περιστερὰς καὶ . . . τὰς πεντάρας. Ἐνθυμοῦνται τὴν Παλτρινιέρην καὶ τὴν Ἀμάλιαν καὶ τὴν Βαλμπούργαν καὶ τὸν κωμικὸν Πίνην, καὶ τὸν γέροντα γνωστότατον τυφλὸν *κορίσταν* Περρίνην καὶ τὴν κατόπιν ἐλθοῦσαν καλλίφωνον Βιβιάνη, ἥτις, πεσοῦσα θῦμα τῆς εὐλογίας, ἀναπαύεται ὑπὸ τὰς κυπαρίσσους τοῦ νεκροταφείου Ἀθηνῶν. Ἐνθυμοῦνται ὅλοι τὰ κωμικὰ προγράμματα ἀγγέλλοντα παραστάσεις διὰ τὴν *31 Ἰουνίου!* καὶ μεταφράζοντα τὸ *Elixir d'amore* *Ἀλεξιβρόχιον τοῦ ἔρωτος!* καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἐργολάβου τοῦ κήπου τῶν *Ἰλισσίδων Μουσῶν* ἁπλοϊκοῦ καφεπώλου βλέποντος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου του καὶ διατάσσοντος δικτατορικῶς τὸν θίασον νὰ παραστήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν δημοφιλῆ *Αἴνδαν*, μολονότι οἱ ἀοιδοὶ ἔκπληκτοι διεμαρτύροντο ὅτι οὔτε γυμνασμένοι ἦσαν εἰς τὸ μελόδραμα, οὐδὲ τὰ τεύχη τῆς μουσικῆς καὶ τὸν κατάλληλον ἱματισμὸν εἶχον. Ὁ ἀτυχὴς ἐργολάβος ἐθεάθη τότε ὀδυρόμενος κατὰ μόνας, τύπτων τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναβοῶν :

— Τί τἄθελες, μωρὲ Κωστῆ αὐτά ; . . . βαρύτονος ἦταν ὁ πατέρας σου ἢ πριμαδόνα ἡ μητέρα σου ;

Ὁ Ἀπόλλων κυριαρχήσας παρέσχε κατὰ καιροὺς φιλοξενίαν εἰς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα μέχρι τοῦ 1881 ὅτε τὸ κράτος τῆς πολυθελγήτρου Κιαραμόντη διεκόπη ἐξαίφνης ὑπὸ τῆς ἀπαισίου τοῦ τύφου ἐπιδημίας. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐγχώριοι δραματικοὶ θίασοι εὗρισκον εἰς αὐτὸν πρόχειρον καταφύγιον, μονάρχης δ' αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὁ Ἀλεξιάδης συναγαγὼν ἀπὸ περάτων τοῦ κόσμου εἰς τὴν σκηνήν του ὡς εἰς ὀρθοπεδικὸν θεραπευτήριον, ὅλους τοὺς κυλλοὺς καὶ τοὺς ραχιτικούς, ὅλους τοὺς ρακοσυλλέκτας, τοὺς ἀκτοφύλακας, τοὺς ἀγροφύλακας τοὺς χοιροβοσκούς, τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην παθολογικῆς δραματολογίας πρὸς χαρμονὴν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν πολυμελῶν ὅσων καὶ εὐκισθήτων οἰκογενειῶν τῶν εὐπόρων παντοπωλῶν.

Αὐτὰ διελογιζόμην ἐνῷ τὸ ἀμυδρὸν σεληνᾶον φῶς ἐφώτιζε τὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἀποδοθέντα περίκλειστον ἐκεῖνον χῶρον καὶ τὸν ζοφερὸν ὄγκον τῶν συντριμμάτων, ἐνῷ τὸ τελματῶδες ρεῖθρον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐρρόχθει σιγὰ διὰ τῶν χαλίκων καὶ παταγωδῶς ἐξερρήγνυντο ἑκάστοτε αἱ ἐπιληπτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν τοῦ Ἄντρου. Καὶ ἐπειδὴ ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω, ὤδευσα πρὸς τὰ Ὀλύμπια ὅπου παρίσταντο διὰ «μίαν τῶν τελευταίων φορῶν» οἱ *Πειραταί*, εἰσελθὼν δὲ καὶ καθήσας ἐξήγαγον τὸ μανδήλιόν μου καὶ ἀπέμαξα τὰ δάκρυά μου χωρὶς ποσῶς νὰ κινήσω τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων μου.

Ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς

ΠΡΟΣ ΜΙΛΗΣΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑΤΑΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΗ

Κυρία . . .

Δὲν σᾶς ἔγραψα ἐπιστολὴν ὡς τώρα,
καθόσον ἦτο πρὸ καιροῦ ἀνάστατος ἡ χώρα,
διότι μᾶς ἀπέκλεισε κἀ' ἡ φίλη μας Εὐρώπη,
κἀ' ἡ ἀλληλογραφία μας ἐκ τούτου διεκόπη.
Πλὴν τώρα σᾶς παρακαλῶ μετὰ τὴν τόσην ζάλην
τὴν ἀλληλογραφίαν μας ν' ἀρχίσωμεν καὶ πάλιν.

Ποθῶ ἡ ἀνταπόκρισις νὰ ἐξακολουθήσῃ,
χωρὶς ὁ εἷς ἐπὶ καιρὸν τὸν ἄλλον νὰ γνωρίσῃ.
γιατί ἂν μᾶς ἐδίδετο τοιαύτη εὐκαιρία,
ἴσως θὰ μ' ἐσυχαίνεσθε, ἀγαπητὴ κυρία,
ἀλλὰ ὀγρήγορα κἀ' ἐγὼ θὰ σᾶς ἐσυχαινόμην,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν, παρακαλῶ, συγγνώμην.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ πάντοτε τὸ ἄγνωστον μ' ἀρέσῃ,
ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ εἶμαι 'στὸ πλευρόν σας,
νὰ ὁμιλῶ περὶ πολλῶν μαζί σας ἐν ἀνέσει
καὶ νὰ μὲ ἀερίζετε μὲ τὸ ριπίδιόν σας.
Πλὴν νὰ μὲ συγχωρήσετε καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου,
ἂν διὰ λόγου σᾶς λαλῶ ὀλίγον ἐλευθέρου.

Καὶ τώρα ποῦ τὸ σ τ ά τ ο υ ς κ ϐ ὸ ἡσύχασε τοῦ Αἵμου,
βεϐαίως σᾶς ἐπέρασε ἡ λύσσα τοῦ πολέμου
καὶ ἡ μεγάλη ἔξαψις καὶ ἡ φιλοπατρία . . .
καὶ κάμνετε πολὺ καλά, ἐρατεινὴ κυρία,
ν' ἀφήσετε τὰ θούρια καὶ τὰς γυμνὰς λεπίδας,
γιατὶ ἐγὼ συχαίνομαι πολὺ τὰς ἡρωΐδας.

Ἐγὼ δὲν θέλω ἡ γυνὴ νὰ ψάλλῃ τὸ τουφέκι,
ἀλλὰ 'στὸ παραθύρι της νυχθημερὸν νὰ στέκῃ.
μονάχα γιὰ τὸν ἔρωτα νὰ ἔχῃ καρδιοκτύπι
καὶ ὅλο ράϐδε ξύλωνε δουλειὰ νὰ μὴν τῆς λείπῃ.
Ὀφείλει δὲ ὡς σύζυγος κολὴ ἀνυπερθέτως
ἐφάπαξ νὰ ἐγκυμονορῇ τοὐλάχιστον κατ' ἔτος.

Βεϐαίως θὰ ἐμάθετε καὶ σεῖς μὲ συγκινήσεις
πῶς ὁ Τρικούπης σκέπτεται πολλὰς μεταρρυθμίσεις
Εἰς δὲ τὸ ἔργον του αὐτὸ κἀ' ἐγὼ θὰ τὸν συνδράμω,
καὶ μίαν μεταρρύθμισιν καὶ διὰ σᾶς θὰ κάμω,
τοὐτέστιν ἐκ τῶν κυριῶν ὡς χάριν θὰ ζητήσω
νὰ βάζουν ἀπ' ἐμπρὸς τὸ π ο ὺ φ καὶ ὄχι ἀπ' ὀπίσω.

Καὶ νῦν μεθ' ὑπολήψεως διατελῶ πολλῆς
ὁ διὰ βίου λάτρης σας καὶ φίλος . . . .

Φ α σ ο υ λ ῆ ς.

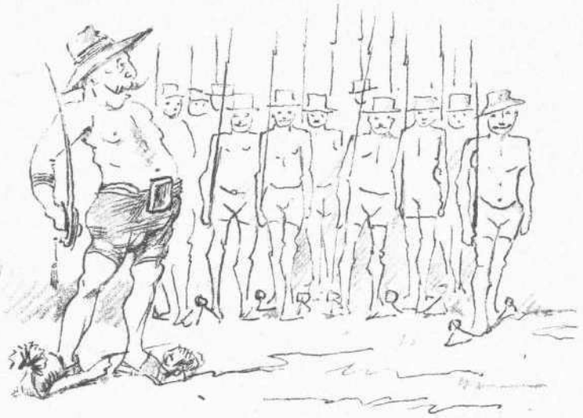

Ἡ μόνη κατάλληλος διὰ τὸ θέρος στρατιωτικὴ στολή.

Εἰς Κρανέϊδιον

(μεταμφιεσμὸς χάριν τῆς νέας ἐκλογικῆς περιφερείας)

Ἄκρον ἄωτον χαρτοπαιξίας.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩι

Ὅτε ὁ σωματικὸς ὄγκος τῆς κυρίας Θεοδώρας εἰσῆλθε κυλινδούμενος εἰς ἓν τῶν βαγονίων τῆς Β' θέσεως, ἡ ἀτμάμαξα ἀφῆκεν ὀξὺν συριγμὸν ὀδύνης, οἱ δὲ συνθλιβόμενοι ἐπιβάται ὠχρίασαν ὡς ν' ἀπεσπάσθη τμῆμά τι τοῦ πλησιοχώρου βράχου καὶ νὰ κατέπεσεν ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος.

Ἤδη ὁ κῶδων τῆς ἀναχωρήσεως ἀντήχει καὶ μόλις τὸ τέταρτον τῆς ἀξιαγάστου οἰκογενείας Παραδαρμένου εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ βαγονίου. Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατορθοῦσι νὰ εἰσέλθωσιν ἡ δεσποινὶς Οὐρανία καὶ ὁ κ. Ζαχαρίας, ἀλλ' ὁ Μιμῖκος πλανᾶται ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, περιτριγυρίζων μικρὸν πωλητὴν φυστικιῶν.

— Μωρὲ μαγκούρη, δὲν μπάζεις τὸ παιδὶ μέσα;.. φωνεῖ ἀγρίως ἡ κυρία Θεοδώρα.

Καὶ ὁ κύριος Ζαχαρίας ἐκτείνει τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκινεῖ, κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν διὰ τοῦτο σπεύδει νὰ τὸν κρατήσῃ ἡ Οὐρανία, τὴν ὁποίαν σπεύδει νὰ συγκρατήσῃ ἡ κυρία Θεοδώρα. Διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης ἁλύσεως ἀναρπάζεται ὁ Μιμῖκος κρατῶν μίαν δράκα φυστικίων, ἣν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ κάνιςρον τοῦ πωλητοῦ, ἐξερευγομένου φρικτὰς ἀρὰς καὶ βλασφημίας καὶ σύρεται ἐντὸς τοῦ βαγονίου, πρὸς ἀπελπισμὸν τῶν ἐπιβατῶν.

— Κουνήσου ντέ, νὰ μᾶς εὕρῃς καμμίαν θέσιν! βοᾷ ἡ κυρία Θεοδώρα· καλὰ ποῦ δὲν κατορθώνεις νὰ σοῦ δώσουν μία θέσι στὴν ὑπηρεσία τώρα τόσα χρόνια· δὲν βρίσκεις τοὐλάχιστον ἐδῶ μία νὰ καθήσωμεν;

Τὸ ἀνάρμοστον λογοπαίγνιον τῆς παχείας συνεύνου ταράσσει οὐκ ὀλίγον τὰ νεῦρα τοῦ ὑπομονητικοῦ Ζαχαρίου, ἀλλ' ἐννοεῖ ὅτι δὲν εἶνε καταλληλον τὸ μέρος δι' οἰκογενειακὰς ἔριδας. Εἰς μάτην ὅμως κινεῖται πρὸς ἀνεύρεσιν θέσεως, εἰς μάτην κινεῖται ἱσταμένη ὀρθία ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ μάλιστα ἡ κυρία Θεοδώρα, ἥτις σείεται ὡς βάρις κλυδωνιζομένη ὑπὸ σφοδροῦ σάλου. Οἱ ἐπιβάται οὔτε κινοῦνται οὔτε συγκινοῦνται καὶ συνομολογήσαντες ἀφώνως συμμαχίαν ἀμυντικὴν καὶ ἐπιθετικὴν περισφίγγουσιν ἐντὸς ἀδιεξόδου κύκλου χειρῶν, ποδῶν καὶ γονάτων τὴν οἰκογένειαν, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς τῆς ἀόλου Οὐρανίας, καθ' ἣς κυρίως θὰ διηυθύνετο ἡ πολιορκία, ἂν δὲν ἀνεχαίτιζον τοὺς πολιορκητὰς αἱ ἀπειλητικαὶ διαθέσεις τῆς ρινὸς τῆς ρομαντικῆς δεσποινίδος, ἐχούσης μῆκος μακεδονικῆς σαρίσσης.

Ὁ κ. Ζαχαρίας πάσχει ἐκτὸς τούτου τὰ πάνδεινα καὶ ὑπὸ τῆς φιλομαθείας τοῦ Μιμίκου, ὅστις ἐξάγων ἑκάστοτε τὸν καταλογον τῶν λαχνῶν ἀποτείνει παντοίας ἐρωτήσεις εἰς τὸν γεννήτορα.

— Μπαμπᾶ, θὰ ἔχῃ καὶ κουραμπιέδες τὸ λαχεῖον;

— Θὰ ἔχῃ.

— Μπαμπᾶ, τί εἶνε ἡ ἐκριζοντυλίνη;

— Ἡ Ἐκριζοντυλίνη εἶνε μία νέα ὁποῦ μοιράζει τὰ κέρδη τοῦ Λαχείου.

— Μπαμπᾶ, τί θὰ πῇ φιλανθρωπία;

— Φιλανθρωπία· εἶνε ν' ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν... καὶ νὰ μὴ πετᾷς τὰ τσέφλια τῶν φυστικιῶν εἰς τὰ μοῦτρα τῶν ἄλλων γιατὶ θὰ σοῦ σπάσω τὰ χέρια.

Ἡ περιέργεια τοῦ Μιμίκου κατευνάζεται τοσοῦτο μᾶλλον καθ'ὅσον ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ βαγονίου βλέπει ἤδη τὰς οἰκίας τοῦ Φαλήρου προσπελαζούσας πρὸς αὐτὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Διότι τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς καθόδου εἰς Φάληρον χάριν τοῦ Λαχείου εἶχε λάβει εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου διαστάσεις σοβαρὰς καὶ σχεδὸν διεθνεῖς, ὡς ἐπεκταθὲν καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας.

— Βρέ, ρεζίλη, δὲν θὰ μᾶς πάρῃς κ' ἐμᾶς κάμποσα ἀπ' αὐτὰ τὰ λαχεῖα γιὰ τοὺς σκοτωμένους, νὰ καταβοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ν' ἀναπνεύσουν λιγάκι εἰς τὸ Φάληρον; εἶπεν ἡ κυρία Θεοδώρα πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Καὶ ὁ κ. Ζαχαρίας ὑπείκων εἰς τὴν ἀβρὰν πρόσκλησιν τῆς ἀξιεράστου συμβίου ἠγόρασε τέσσαρα γραμμάτια τοῦ Λαχείου, ἓν δι' ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἡ κυρία Θεοδώρα τὸ διελάλησε κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς συνοικίας, ὁ δὲ Μιμῖκος εἶχεν ἐκμάθει σχεδὸν ἀπὸ στήθους ὅλον τὸν κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τοῦ Λαχείου. Αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀθῶαι ἑσπεριναὶ ὁμηγύρεις τῆς οἰκογενείας ἐταράσσοντο ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ὑπὸ ἀδιακόπων συζητήσεων περὶ τοῦ ἐνδεχομένου ἐκ τοῦ λαχείου κέρδους. Ὁ Μιμῖκος ἤθελεν ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ νὰ κερδήσωσι γλυκίσματα καὶ παγωτά, ἡ Οὐρανία καμμίαν ὀμπρέλλαν ἢ τοὐλάχιστον κανὲν μυθιστόρημα, ὁ μετριόφρων Ζαχαρίας ἓν ζεῦγος ἐμβάδων, διότι τὸ μόνον ζεῦγος ὅπερ εἶχε διατελοῦν ἐν ἐνεργείᾳ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μεταπολιτεύσεως εἶχεν ἀρκετὰ φθαρῇ, ἡ δὲ κυρία Θεοδώρα ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κερδήσωσι «τίποτε κεντήματα γιὰ τὴ ρημαδιαχὴ τὴ σάλα καὶ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ ἄλλα λόγια». Αἱ συζητήσεις αὗται τοσοῦτον σφοδρὰς διαστάσεις ἔσχον ἐσπέραν τινά, ὥστε ἡ ἄχολος Οὐρανία ἀπεκάλεσε τὸν πείσμονα Μιμῖκον *μυξιάρη*, οὗτος δὲ ἀνταποδίδων τὰ ἴσα τὴν ἀπεκάλεσε *ταβαντόσκουπαν* καὶ ἡ ἔρις θ' ἀπέληγεν εἰς σοβαρώτερα, ἂν δὲν παρενετίθετο εἰς τὸ μέσον ἡ πατρικὴ χεὶρ φιλοδωρήσασα ἕνα κόλαφον ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ μικροῦ αὐθάδους.

⁂

Τέλος ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεβίβασεν ἀσθμαίνουσα τὸ ἐκ συμπαγοῦς σαρκὸς φορτίον της εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαλήρου. Ἡγουμένου τοῦ Μιμίκου, εὐκινήτου ὡς σκιούρου, ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ἀνέρχεται διὰ τῆς μιᾶς κλίμακος τῆς σιδηρᾶς γεφύρας καὶ κατέρχεται διὰ τῆς ἄντικρυ εὑρισκομένης εἰς τὸ αὐτὸ πεζοδρόμιον. Τὸ πείραμα ἐπαναλαμβάνεται δὶς καὶ τρὶς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος, ἐνῷ τὸ ἄσθμα τῆς κυρίας Θεοδώρας ἀντηχεῖ ἠχηρότερον καὶ τῶν ἤδη ἀντιθέτως βαινουσῶν δύο ἀτμομηχανῶν. Τέλος ἀνακαλύπτουσι τὸν τρόπον τῆς διόδου καὶ διαπεραιοῦνται εἰς τὸ ἄντικρυ πεζοδρόμιον, μετὰ κόπου δὲ εἰσδύοντες καὶ διαγωνιζόμενοι, συμφύρονται μετὰ τῆς ἐκ σαρκὸς πυκνῆς μάζης, ἥτις κατέχει πάντα τὸν στενὸν τῆς φαληρικῆς παραλίας χῶρον.

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ Λαχείου ἔχει ἤδη ἀρχίσει, ἀλλ' οἱ ἐκκυβευόμενοι ἀριθμοὶ δὲν περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῆς ἀπώτατα εὑρισκομένης οἰκογενείας, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως. Ἡ κυρία ἀρχίζει μεγαλοφώνως νὰ ἐκφέρῃ τὰς ὑπονοίας της ὅτι συμβαίνουν *μπιρμπαντοδουλειαίς*. Ὁ Μιμῖκος ἀναγινώσκει μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸν κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τοῦ λαχείου πρὸς μεγίστην ἀγανάκτησιν τῶν παρεστώτων, ἐκφράζων ἐν τούτῳ καὶ τὰς γαστριμάργους ἐπιθυμίας του.

Ἀλλ' ἐνόσῳ προχωρεῖ ἡ ἐκκύβευσις ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἐνόσῳ μάλιστα τυχηροί τινες τῶν παρεστώτων ἀνακοινοῦσιν εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι ἐκέρδησαν, ἡ ἀδημονία τῆς οἰκογενείας κορυφοῦται. Ὁ Μιμῖκος, θέλων ὁπωσδήποτε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀνησυχίαν, ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὁμίλου τῆς οἰκογενείας, κρυφίως συναποφέρων καὶ τὸν θησαυρὸν τῶν δύο γραμματίων τοῦ λαχείου ἅτινα ζηλοτύπως φρουρεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν καὶ προχωρεῖ προσπαθῶν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκκυβεύσεως. Ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Θεοδώρα στρεφομένη δὲν βλέπει τὸν γόνον της ἀναβοᾷ μετ' ἄλγους:

— Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου!..

Ὁ Ζαχαρίας ταράσσεται, συστρέφεται, ἐρωτᾷ τοὺς πέριξ ἀπορῶν, ἐνῷ ἡ σύζυγός του βαθμηδὸν ὀργιζομένη δίδει εἰς αὐτὸν βίαιον ὠθισμὸν κράζοντα:

— Τί στριφογυρίζεις σὰ σβούρα, μωρὲ ζευζέκη;.. πήγαινε ναῦρῃς τὸ παιδὶ γρήγορα.

Ὁ ταλαίπωρος πατήρ, ὑπείκων μᾶλλον εἰς τὴν παλάμην τῆς συζύγου ἢ εἰς τὸ πατρικὸν φίλτρον, προχωρεῖ ἀνὰ μέσον τοῦ πλήθους ὠθῶν καὶ ὠθούμενος, ἀποτείνων ἐρωτήσεις καὶ ἀποδεχόμενος χλευασμοὺς καὶ λοιδορίας. Μετὰ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὀδυνηρὰν ἀλλ' ἄσκοπον ἔρευναν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἐξεκίνησε καὶ θωρακίζεται δι' ὑπομονῆς ὅπως δεχθῇ τὸ ἄγριον βλέμμα καὶ τὰς ἐμμανεῖς ἀποστροφὰς τῆς φουαττούσης συζύγου ὅτε κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἀντηχοῦσι θρηνώδεις φωναὶ τοῦ Μιμίκου ἐπιστρέφοντος.

— Μπαμπά!.. μαμμά!.. μοῦ ἔπεσαν!.. φωνεῖ ὁ μικρὸς δακρύων.

Ἡ οἰκογένεια νομίζει ὅτι τοῦ ἔπεσαν τὰ λαχεῖα καὶ ὅτι τὰ δάκρυά του προέρχονται ἐκ συγκινήσεως.

— Τί σοῦ ἔπεσαν; τὸν ἐρωτῶσι μετὰ σπουδῆς.

— Μοῦ ἔπεσαν... τὰ λαχεῖα εἰς τὴ θάλασσα!

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ. Ὁ Μιμῖκος ἀποσπασθεὶς ὅπως προσεγγίσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκκυβεύσεως ἀπεπλανήθη ἐκ τῆς λαιμαργίας του παρακολουθήσας πωλητὴν μικρῶν πλακούντων μέχρι τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ, ἐνῷ συνῆπτε συμφωνίας καὶ ἐξῆγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ κερμάτια νὰ πληρώσῃ τὸν πωλητήν, ἰσχυρὰ ριπὴ ἀνέμου πνεύσασα αἰφνιδίως, ἀφήρπασεν ἐκ τῆς χειρός του τὰ γραμμάτια καὶ τὰ παρέσυρεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ὁδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μιμίκου εἶδε τῷ ὄντι εἰς μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόστασιν τὰ χαρτία πλέοντα ἀκόμη ὡς λευκὰ νησσάρια, ἕκαστον δὲ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ του ἔβλεπεν αὐτὰ ἀλλάσσοντα διαρκῶς εἶδος καὶ σχῆμα καὶ μεταβαλλόμενα ὁτὲ μὲν εἰς πολυτελῆ κεντήματα, ὁτὲ δὲ εἰς ἐρυθρὰ καὶ διανθῆ ἀλεξήλια, εἰς φιάλας ροσολίων, εἰς στίλβοντα σκεύη, εἰς πᾶν ὅ,τι τέλος εἶχε ποθήσῃ καὶ ὀνειρευθῇ ἡ φαντασία των.

⁂

Ἡ ἑσπέρα ἦτο προκεχωρημένη ὅτε ἡ οἰκογένεια ἔφθασε πεζῇ πρὸ τῆς κατοικίας της, τὰ αὐτὰ ἢ χείρονα δεινοπαθήματα ὑποστᾶσα κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Ὁ σφαιρικὸς ὄγκος τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐφαίνετο κυλιόμενος μετὰ βοῆς ὡς ὀβούζιον ἕτοιμον νὰ ἐκραγῇ, ἐνῷ ὁ Ζαχαρίας ἔβαινε σιγῶν καὶ κεκυφώς.

— Λοιπὸν τί σᾶς ἔπεσεν; ἠρώτησεν αὐτοὺς μὲ γειτόνισσα, ἀφοῦ τοὺς ἐκαλησπέρισεν.

— Τί μᾶς ἔπεσε;.. μᾶς ἔπεσαν τὰ νεφρὰ ὡς νὰ ἔλθωμεν, ἀπήντησε μὲ γρυλισμὸν ὀργῆς ἡ κυρία. Ἐγὼ τοῦ τὰ εἶπα αὐτουνοῦ τοῦ μαγκούρη, ἐξηκολούθησε στρεφομένη καὶ δεικνύουσα τὸν ἀτυχῆ Ζαχαρίαν, ὁποῦ μοῦ ἤθελε λαχεῖα. Ἐπίτηδες τὰ κάνει ἡ ψωροκυβέρνησις νὰ λησταύσῃ τὸν κόσμο καὶ τὸν μαζεύει μὲς στὸν ἀέρα νὰ χάνῃ τὰ λαχεῖά του!..

Τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἤνοιξεν ἡ ὑπηρέτρια Βασίλω κατῃφὴς καὶ σχεδὸν ἔνδακρυς.

— Τί τρέχει, μωρή;.. ἠρώτησεν ἡ κυρία, εἶνε ἕτοιμο τὸ φαγί;..

— Κυρία, ἀπαντᾷ μὲ φωνὴν θρηνώδη ἡ Βασίλω, ἔπεσε μέσα στὸν τέντζερη... ἡ λάμπα μὲ τὸ πετρέλαιον.

Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ εὐφλέκτου ὑγροῦ ἀρκεῖ ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν ἔκκρηξιν.

— Ἀ!.. ἀναβοᾷ ἀρρίζουσα ἡ κυρία Θεοδώρα, ἔπεσε καὶ ἡ λάμπα;.. ὅλα πέφτουν λοιπὸν σήμερον!.. Τώρα θὰ ἰδῇς τί ἄλλο θὰ πέσῃ...

Καὶ ἔδραμε πρὸς μίαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὁπλοθήκην ἀφανῆ τῶν σαρώθρων καὶ τῶν κοντοξύλων.

Ἂν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἤθελε διέλθει ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης ἡ περιπολία τῶν εὐζώνων, οἱ ἀτρόμητοι ὀρεινοὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν σταυροκοπούμενοι, τόσον σατανικὸς ἦτο ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν, τῶν ἰαχῶν, τῶν ὀλολυγμῶν, οἵτινες ἐξήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας Παραδαρμένου!

Στρεψιάδης

ΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΑΡΑΠΗΣ

Τὸ εἴπομεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα γνωστότατος Αἰθίοψ ἦτο μία προσωπικότης, τόσον ἐξαιρετικὴ μάλιστα διὰ τὸ χρῶμά της, ὥστε ἄδικον θὰ ἦτο νὰ παραλειφθῇ ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ *Ἄστεος* προωρισμένας νὰ παρέχωσι θέσιν εἰς πᾶσαν ἀτομικότητα, εἰς πάντα τύπον διακρινόμενον ὅπως δήποτε ἀπὸ τῆς κοινῆς ὁμοιομορφίας. Καὶ ἰδοὺ δημοσιεύει σήμερον τὸ *Ἄστυ* τὴν εἰκόνα τοῦ ταλαιπώρου Χρήστου, θὰ συνωδεύετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ ὑπὸ ἐκτενοῦς ὁπωσοῦν σκιαγραφίας, ἂν δὲν ἀνελάμβανε νὰ πράξῃ τοῦτο λίαν ἐπιχαρίτως, διὰ τῶν κατωτέρω ἁρμονικῶν στίχων, εἰς ἀγαπητός μας συνεργάτης.

Ὡς ἐκ περισσοῦ προσθέτομεν βραχείας τινὰς σημειώσεις, περὶ ἃς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνδιατρίψῃ ἡ ἔμπνευσις τοῦ φίλου ποιητοῦ. Τὸ ἐν τοῖς στίχοις ἀναφερόμενον πολυθρύλητον *λεφτερία - κλεφτερία* ἦτο τὸ περιληφθὲν λογοπαίγνιον τοῦ Χρήστου, τὸ μόνον ὅπερ διέπραξεν ἐπὶ ζωῆς του.

Ἐμίσει τοὺς Ἄγγλους θανασίμως διὰ τὸν ἑξῆς λόγον. Ἐπὶ Κατοχῆς ἀπετόλμα νὰ πωλῇ κρυφίως εἰς τοὺς Ἄγγλους στρατιώτας πνευματώδη ποτά, ἐνῷ τὸ τοιοῦτο αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Φωραθεὶς δὲ συνελήφθη καὶ ἀνηλεῶς ἐμαστιγώθη. Καὶ ὅμως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐθυμίας του, προσκαλούμενος, δὲν ἐδίσταζε ν' ᾄδῃ ἀγγλικὰ ᾄσματα κωμικώτατα στρεβλῶν τὰς λέξεις καὶ νὰ χορεύῃ τὴν *ἰγγλεζίνα*!

Διὰ πᾶν εὐτυχὲς γεγονός, μνηστείαν γάμου, γέννησιν τέκνου, ἑορτὴν ὀνόματος ἢ ἑορτὴν γενέθλιον, πρῶτα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Χρήστου ἔφθανον εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἐνίοτε μετὰ μιᾶς ἀνθοδέσμης. Ἦτο ἐνήμερος πρὸς τούτοις καὶ ὡς πρὸς τὰς ἑορτὰς τῶν ξένων ἡγεμόνων, ὡς νὰ ἦτο τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Γόθας, καὶ αἱ πρεσβεῖαι τακτικῶς ἐδέχοντο τὰ εἰς ἀκατάληπτον γλῶσσαν διαβιβαζόμενα συγχαρητήριά του.

Ἡ δημοσιευομένη λίαν ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Οἰκονόμου. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνία πολλὰ ὀφείλει εἰς τὸν Χρῆστον διότι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔγραψε καὶ ὁ Γκίζης καὶ ὁ Ἰακωβίδης, καὶ ὁ Λύτρας καὶ ἱκανοὶ τῶν παλαιοτέρων μαθητῶν τοῦ Πολυτεχνείου· ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ κατεσκεύασεν ὁ κ. Βιτσάρης.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΑΡΑΠΗΣ

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀπέθανε κι' ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράπης!....
Ἀφρικανὸς τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἐπιδερμίδα,
ὑπῆρξεν ὑποκείμενον ἑλληνικῆς ἀγάπης,
ὡς ἀγαπήσας καὶ αὐτὸς ἐνθέρμως τὴν πατρίδα!
Ἦτο σχεδὸν πασίγνωστος ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ὡς ἦτο ἄλλοτέ ποτε καὶ ὁ κλεινός... Μπουρδούσης!

⁂

Τὸν ἐνθυμεῖσθε; μελανός, οὐλόθριξ καὶ λευκόδους,
ὡς φάντασμα νυκτερινὸν ἐπρόβαλλεν ἐμπρός σας·
ἀλλὰ μετὰ γλυκύτητος σχεδὸν παροιμιώδους,
ἐζήτει καὶ συνήθροιζε δεκάρας μόνον τόσας
ὅσαι τοῦ φθάνουν, ἔλεγε, μεθ' ἡδονῆς ἀρρήτου,
ἵνα κερδίζῃ ἀσφαλῶς τὸ μ ε λ α ν ὸ ν ψωμί του!

⁂

Ἀλλ' ὅταν ἔβλεπέ τινας ἐκ τῶν λευκῶν Ἑλλήνων
νὰ ἦναι οἱ ἀ ρ ά π η δ ε ς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
ἐν ᾧ αὐτὸς βαρυαλγῆ τὴν κεφαλήν του κλίνων,
ἐνδιαιτᾶτο πάντοτε ἐντὸς νοσοκομείου,
ἐφώναζεν ἔξω φρενῶν πῶς ἡ ἐλευθερία
ἐν γένει στὸ Ρωμαϊκο σημαίνει... **κλεφτερία!**

⁂

Πλὴν δὲν παρήρχετο πολὺ κι' οἰκτρῶς μετεμελεῖτο,
διότι τὴν Ἑλλάδα του ἠγάπα μὲ μανίαν·
καὶ ἄν ποτε παρ' ὅλων μας σκληρὰ παρημελεῖτο,
μίαν αὐτὸς ἠσθάνετο φρικώδη ἀγωνίαν,
ὅτι, ἐν ᾧ κατέτρωγε τὸν στόμαχόν του πεῖνα
δὲν εἶχε κἂν παρήγορον καμμίαν... ἀραπίνα!

Ἀλλ' εἶχεν ἄλλας ἀρετὰς πολυπληθεῖς ὁ Χρῆστος:
ἐλάτρευεν ὡς Ὀσμανλῆς τὸ γυναικεῖον φῦλον,
ἡμέραν δὲν παρήρχετο τὸν βίον ἀμεθύστως,
κι' οὐχὶ σπανίως ἔτρωγε γλυκύσματα καί... ξύλον!
Πολλὰς δὲ γλώσσας ξενικὰς τόσον σαφῶς ὡμίλει,
ὥστε εἰς πᾶσαν φράσιν του νὰ τὸν γαυγίζουν σκύλοι!

⁂

Πλὴν φεῦ! καίτοι πολύγλωσσος καὶ προσηνὴς τοὺς τρόπους,
καί τοι λαλήσας καὶ αὐτὸς πολλὰ ὑπὲρ πατρίδος,
καίτοι ἑλκύων πρὸς αὐτὸν καὶ ζῶα, καὶ ἀνθρώπους,
ἀποτελῶν πρωτοφανὲς διπλωματίας εἶδος,
ἐν τούτοις δὲν ἐγένετο ποτὲ μνηστὴρ Πρεσβείας!....
Τοιοῦτος ἦν ὁ ἀτυχὴς υἱὸς τῆς Ἀραβίας...

Τὸ Χέρι

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Α. Κ. Λεχαινά. Ἐλήφθησαν· ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως. — *Ι. Τ.* Ζάκυνθον. Διεβιβάσαμεν καὶ προφορικῶς τὴν ἀπάντησιν. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εἰκόνων περὶ ὧν πρόκειται εἶνε λίαν μονομερές. Τὰς σημειώσεις δεχόμεθα εὐχαρίστως. Ἐκ τῶν ποιημάτων ἐκρατήσαμεν τὸ ἕν. — *Α.* Ἐνταῦθα. Καὶ τὰς θέλετε ὅλας μαζί; Θὰ μᾶς ἐξελάβετε ὡς Ἑκατόγχειρας! Ἐν τούτοις σκοπεύομεν νὰ δημοσιεύσωμέν τινας ἐξ αὐτῶν. — *Carmen.* Ἐνταῦθα. Πολὺ νόστιμον ἀληθῶς, ἀλλ' ὀλίγον τι ἀνάρμοστον πρὸς τὸ ἀναφερόμενον ἄτομον τῆς κοινωνίας μας. Μόλα ταῦτα θὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν μὲ τρόπον...

ΧΑΒΙΑΡΙ ἀρίστης ποιότητος καὶ γλυκύτατον πωλεῖται μόνον εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Μωραΐτου παντοπωλεῖον τοῦ Θανοπούλου